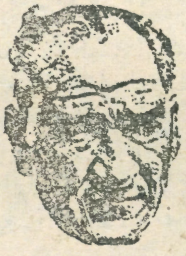

Emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşmayı uygun gören bir doktrini işleyen insanlarız.

SÖMÜRÜCÜLÜĞE KARŞI

SAVAŞ

ONBEŞ GÜNLÜK TOPLUMCU GAZETE

Yıl : 3 Sayı : 82 1 Aralık 1967 Fiatı : 50 Kuruş

Sahibi ve Genel Yayın Yönetmeni
ATTİLÂ AŞUT
Sorumlu Yönetmeni
ERDOĞAN GÖNÜLLER
Yönetim Yeri :
Uzunsokak Cad. No. 3, Kat: 3
Yazışma adresi :
P. K. 80 - TRABZON
Baskı : "Hâkimiyet" Basımevi

Mazlum Halkların Öncüsü Atatürk'ü andık

MAZLUM halkların öncüsü, büyük kurtarıcı ve devrimci Atatürk, ölümsüzlüğünün 29. yıldönümünde bütün yurtta düzenlenen törenlerle anılmıştır.

derin soluk

elleri harita üzerinde bir noktada
elleri kocamandı elleri anadolu kadar
şimendifer sesi özgürlüğe üç adım kala
dünyalar şaşar

bir deniz büyüyordu
bir deniz çok yönlü kurtuluşa uzanıyordu
«geldikleri gibi giderler» derken
mustafa kemâl'in
soluğu kocamandı
soluğu yelken soluğu anadolu kadar

öner kemâl ciravoğlu

Trabzon'da düzenlenen anma töreninde, yüksek öğrenim gençliği temsilcilerinin dağıttığı bildiri dikkati çekmiştir. Cumhuriyet Bayramında Ata'ya saygılarını sunmak olanağı ellerinden alınan gençlik temsilcileri, «10 Kasım Bildirisi»nde özetle şöyle demekteydiler:

«Siyasî ve iktisadî sömürgenler, O'na maletmek istedikleri bir sözün arkasına sığınarak, kişisel çıkarlarına hizmet etmektedirler. Bunlar, Kurtuluş Savaşında Amerikan mandacılığını isteyenlerin varisleridirler.

Türk Gençliği olarak inkılâpların ve rejimin sahibi ve bekçisiyiz. Bunların lüzumuna, doğruluğuna herkesten çok inanıyoruz. Bunları zayıf düşürecek en küçük ve en büyük bir kıpırtı ve bir hareket duyduğumuzda, bu memleketin polisi vardır, jandarması vardır, ordusu vardır, adliyesi vardır» demiyecek; hemen müdahale edecek ve kendi eserimizi kendimiz koruyacağız.

29. ölüm yıldönümünde, gerçek Atatürk'çü gençlik olarak, O'nun manevî huzurunda saygı ile iğilir, özlediği çağdaş uygarlık düzeyine çıkmak için bütün gücümüzle çalışacağımıza andiçeriz.»

DİRİLEN YILANLAR

Galip ATAÇ

6-7 yaşlarında bir çocuktum. KÜÇÜK ARAPTAR Köyünde 10 kadar köylü çocuğuyla çiğdem toplamaya gittik kırlara...

KÜÇÜK ARAPTAR'ın toprağı sert ve taşlıktır. Bu sert ve taşlı topraktan çiğdem sökebilmemiz için araçlarımızın dayanıklı olması gerekirdi. Bu yüzden, ellerimizde ucu sivriltilmiş, kalınca küsküçler (sopalar) vardı.

Dolaşarak «BALLIKAYA»nın üstüne çıktık. Dağıldık herbirimiz bir yana...

Arkadaşlarımızdan birisi, «Yılan! Yılan!» diye bağırdı. Baktık, bir yılan akıp gidiyordu. Koştuk arkasından... Kayanın yarığına sığındı. Yarığın önünü taşlarla kapattık. Ellerimizdeki küsküçlerin sivri ucuyla öldürdük yılanı.

Öğünmek isteği geldi içimizden. Yılanın ölüsünü küsküçlerimize taktık; köye getirdik.

Bizi gören büyüklerimizden birisi yanımıza yaklaştı: «Onu toprağa iyice gömün. Yoksa akşam karanlığında yıldız görünce dirilir» dedi. İnandık ve toprağa gömdük.

Meğer o yıllarda, Atatürk te sömürgen yılanları öldürmenin sevinci içinde, «düşmanı vatanın harîm-i ismetinde boğduk» diye haykırıyormuş.

Ama, öldürdüğü yılanları iyi gömememiş Atatürk; «Makûs talihimizin yenildiğini» sandığımız BALLIKAYA'larda yeniden yuva yapmış zehirli yılanlar var bugün.

Atatürk'e Saldıranlar

Mehmet YALÇIN

Atatürk'e saldıranları iki takımda inceleyebiliriz: Birinciler, perde gerisindekilerin yönettiği, heykel kıran, resim yırtan, bilisiz, saf vatandaşlardır. İkincilerse, fırsatını bulunca doğrudan doğruya, bulamayınca dolaylı yollarla, kırılasıca kalemleri, kopasıca dilleriyle Atatürk'e saldırırlar... Atatürk'le aynı paralelde olanlara, Atatürk'ün eserlerine, Atatürk ilkelerinin koruyucusu ve yürütücüsü olan öğretmenlere, subaylara, gençlere, fikir adamlarına, ilerici yazarlara çatarlar. Tuttukları yolun yanlış olduğunu onlar da bilirler, ama çıkarları bunu gerektirir.

Perde gerisindekiler çok kurnaz davranırlar. Bilisiz vatandaşları kandırır ve kışkırtırlar. En çok, Atatürk'ün «dinsiz-imansız» olduğu dedikodusunu sinsi sinsi yayarlar. Heykelin, resmin gâvur icadı olduğunu söylerler. Halkı suç işlemeye teşvik eder, kendilerini ele vermiyeceklerine yemin ettirirler. Suç işleyenlerin çoğu, bu işi «din uğruna» ve «komünistlere karşı» yaptıklarını söylerler. Ne kadar sıkıştırılırlarsa sıkıştırılsınlar, perde gerisindekileri ele vermezler. Bunlar daha çok nurculardır. Aslında nurculuk diye birşey yoktur, perde gerisinde kürtçülük vardır. İç karışıklık yaratarak Türkiye'yi zayıf düşürmek ve bundan yararlanarak doğuda bir kürt devleti kurmak: Tüm amaç budur! Sömürücü emeller besliyen bazı devletler de, el altından nurcuları desteklemektedirler. Saidi Nursî'nin adı da Saidi Kürdî'dir. (Halk arasında yaygın şekli: Kürt Sait!) Bu adam, 31 Mart ayaklanmasına katılanların elebaşılarından biridir. Yine doğuda ayaklanan Şeyh Sait'in de yeğenidir.

D.P. iktidarı zamanında Necip Fazıl, ortamı elverişli bulduğu için, Atatürk'e doğrudan doğruya dil uzatacak ölçüde ileri gitmiştir. Bugünse, bu işi dolaylı yollarla yapmaktadır. Çeşitli yönlerden, az-çok Atatürk'le aynı doğrultuda olan Nâmık Kemâl, Ziya Paşa, Tevfik Fikret... gibi Türk büyüklerini, «Adıdeğmez» takma adıyla küçük düşürmektedir.

Bornova Savcısı «Bursa Söylevi»nin Atatürk'e ait olmadığını savunmuş, söylevi okuyan gençleri mahkemeye vermiştir. Acaba bunu kimlere yaranmak için yapmıştır? Şimdiye dek Savcı hakkında hangi işlem yapılmıştır? Bu yapılanlar, Atatürk'e ve ilkelerine karşı durmak değilse nedir?

Bursa söylevini okuyan öğretmenler açığa alınırlar. Olayı yazan gazetelere «Bursa nutku ile ilgisi yoktur» biçiminde tekzipler gönderilir. Bugün öğretmenler Danıştayda dâvayı kazanmışlardır, öyleyse haklıdırlar.

Öğretmenler, bir yığın sarıklı ve kıravatlı yobazla karşı karşıya bırakılmakta, elinde ilkokul diploması bile olmayan insanlar, öğretmenden üstün tutulmakta, öğretmen arkadan vurularak yendirilmektedir. Öğretmenlerin ülkücü davranışlarını suç saymak, Atatürk'e saldırmak değil midir?

Atatürk'ün lâiklik ilkesi yıllardır çiğnenmektedir. Açıktan açığa köylerde, kasabalarda, kentlerin kıyı mahallelerinde arapça harflerle öğrenim görülmektedir. Dini istismar edenlere çatan, yâni lâiklik ilkesine uyulmasını isteyen Yargıtay Başkanına ve ilerici güçlere küfredilmektedir.

Hiçbir yabancıya, kendi yurdumuzda onur kırıcı hak ve yetki verilmesini istemiyen, Atatürk'ün istediği anlamda tam bağımsızlık dileyen gençlere, subaylara, yazarlara, öğretim üyelerine... çeşitli yollarla eziyet edilmektedir.

Bu tehlikeli davranışlara karşı, gerçek aydınların birleşmeleri, her an uyanık bulunmaları, Ata'nın kendilerine emanet ettiği eserleri, ne pahasına olursa olsun, sonsuza dek korumaları, savunmaları ve sürdürmeleri en kutsal bir görevdir.

ATATÜRK'TEN EMEKÇİLERE...

BİZİM görüşlerimiz-ki halkçılıktır-kuvvetin, kudretin hâkimiyetin, idarenin doğrudan doğruya halka verilmesidir, halkın elinde bulundurulmasıdır. Ve şüphe yok ki bu, dünyanın en kuvvetli bir esası, bir prensibidir. Elbette böyle bir prensip, en koyu sosyalist prensipleriyle çatışmaz.

(B. M. Meclisi, 1920)

BÜTÜN mazlum milletler, zalimleri birgün mahv ve perişan edeceklerdir. O zaman dünya yüzünden zalim ve mazlum kelimeleri kalkacak, insanlık kendisine yakışan bir içtimaî duruma mazhar olacaktır. Bizim milletimiz o zaman, bu amaca ulaşan milletler arasındaki önde gelişiyle cidden iftihar edecektir. Bugün aralarında bağlılık gördüğümüz devletler, mazlumları daha sıkı esaret zincirine vurmak ve bu suretle onların emeklerinden ettikleri istifadelerle zevklerini tatmin eylemek için aralarında birçok muahedeler (antlaşmalar) yapmışlardır. Fakat bu muahedeler, kıymetli olmayan birer kâğıt parçasından başka birşey değildir. Hakka tecavüzü tutan kâğıtların, azimkâr milletlerin üzerinde hiçbir tesiri olmayacaktır.

(«Hâkimiyet-i Millîye», 4 Ocak 1922)

TÜRKİYE'nin sahibi ve efendisi kimdir? Bunun cevabını derhal birlikte verelim: Türkiye'nin hakikî sahibi ve efendisi, hakikî üretici olan köylüdür. Efendiler, diyebilirim ki bugünkü felâket ve sefaletin tek sebebi, bu gerçeğin gafili bulunmuş olmamızdır. Filhakika yedi asırdan beri cihanın dört bir köşesine sevk ederek kanlarını akıttığımız ve yedi asırdan beri emeklerini ellerinden alıp israf eylediğimiz ve buna mukabil daima tahkir ve tezlil ile mukabele ettiğimiz ve bunca fedakârlık ve ihsanlarına karşı nankörlük, küstahlık, cebbarlıkla uşak seviyesine indirmek istediğimiz bu gerçek sahibin huzurunda, bugün utanç ve saygı ile hakikî durumumuzu alalım.

(1 Mart 1922)